

wizel a słyschal, až jo młogemu weliku škodu nazynil, ga jogo nemjawkafsch, ale se jogo hobijasch. A togo grěcha nefscheł se hobijasch? S'tym fšchět se pscheze sašej wotnowotki nobysch? Lubšch, huchytaj jogo s'hutšchoby a hužen jogo s'domu a gron: „Moja hutšchoba jo Christušowy dom!“

Dejli pať našcha hutšchoba žela Sogo bysch, dejli wona huzhsczona a huřschona bysch tať, až nizi žeden neznyty nuglufsch wězej nej k'namakanu: to namžo hynazej se stasch ako tať, až se pschiblizamy k'tomu gnadnemu stoloju, až se dajomy hochropisch wot Sogo fšchwě k'wodawanu tych grěchow. Chtož to neznyti, ten nepschizo dopředka we fšchěsczijańskem žyweńu, ten jo rowny žłowekoju, kenz k'one sapscheńo flěšy sa woš. Perwej gnadu, wodawańe, mēr do hutšchoby, potom se hopasaj k'gnaschu a k'služenu, a pschigotuj se k'husnaschu a k'huweženju Sogo dobreje a lubšcheje wole.

Hufasowasch a pschifasowasch a pohuzysch — to niz nepomga, nejliž perwej we hutšchobe tať pschigotowańe se stalo. A tam jo ten Wimožnik tomu słowu wot Sswojogo narodu, wot Sswojogo sčerpeńa a humřescha taťu mož pschipołožyl, až kuždem, kenz jano na to słucha, a Sogo k'nersch a sčerpeńe sebe dajo k'hutšchobe pschisch, s'rasom teťe se chapja žadasch togo grěščeńa. Won dostańo mož k'schyknomu dobremu a luboscž k'pobožnym poznykam, a pschewińo schykno šle, schykno spytowańe, jo zarta, šwět a schyken grěch. Chtož možo gronisch: „Moj Wimožnik jo sa m'no humřel, Won jo schyknu žaloscž a duchnu bol až do k'ner-